

УДК 342.5+342.56(477)

А.Л. БОРКО, канд. юрид. наук, доц., Харківський національний університет внутрішніх справ

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ СТАТУСУ І ПОВНОВАЖЕНЬ ДЕРЖАВНОЇ СУДОВОЇ АДМІНІСТРАЦІЇ УКРАЇНИ

Ключові слова: адміністративно-правове регулювання, статус і повноваження, судова система України, Державна судова адміністрація України

Сьогодні, прагнучи забезпечити незалежність судової влади від інших гілок державної влади, реалізація судової влади багато у чому залежить від Державної судової адміністрації України, що зумовлює підвищені вимоги до її нормативно-правового регулювання, вимагає чіткого визначення статусу, напрямків і гарантій діяльності, компетенції та структурної організації. Разом з тим, як відомо, досвід становлення Державної судової адміністрації України виявляє неоднозначність розуміння її статусу та місця у державному апараті, сутності й природи здійснюваної нею управлінської діяльності, що належним чином не впорядковується на адміністративно-правовому рівні. А відтак, в контексті вдосконалення організації та діяльності судової системи України й вбачаються актуальними питання адміністративно-правового регулювання формування і функціонування Державної судової адміністрації України.

Зазначимо, що деякі аспекти адміністративно-правового статусу Державної судової адміністрації України й організаційного забезпечення судів раніше вже розглядалися такими вченими як Р.В. Ігонін, Р.І. Кирилюк, О.В. Красноборов, Г.Г. Новосолова, В.І. П'ятовський, А.М. Хливнюк та інші. У той же час, роботи названих вчених здебільшого не розкривають особливості саме сучасних адміністративно-правових засад організації

Державної судової адміністрації України, характеризуючи лише окремі елементи її статусу з позицій різних підходів до розуміння нинішнього та перспективного місця й ролі Державної судової адміністрації України в державі. Саме тому метою цієї роботи є аналіз теоретичних положень і адміністративно-правових засад формування і функціонування Державної судової адміністрації України, визначення її статусу, функцій і повноважень, а також обґрунтування пріоритетних напрямків вдосконалення правового забезпечення організації діяльності Державної судової адміністрації України.

Особливістю сучасного адміністративно-правового регулювання організації та діяльності Державної судової адміністрації України є законодавча невизначеність її статусу у системі органів державної влади, зокрема ст.145 чинного Закону України від 07.07.2010 р. № 2453–VI [1] лише опосередковано характеризує статус Державної судової адміністрації України через її призначення та підзвітність. У той же час, чітке законодавче формулювання статусу Державної судової адміністрації України не тільки є необхідним кроком забезпечення конституційного поділу державної влади на законодавчу, виконавчу і судову гілки, але й виступає базисом відносин Державної судової адміністрації України з іншими органами державної (насамперед, виконавчої і судової) влади, визначає характер її повноважень.

На підзаконному ж рівні згідно п.1 Положення про Державну судову адміністрацію України, затвердженого Рішенням Ради суддів України від 22.10.2010 р. № 12 [2], Державна судова адміністрація України дещо абстрактно визначена як «орган в системі судової влади». З цього приводу, одразу ж слід вказати некоректність подібного підзаконного врегулювання статусу Державної судової адміністрації України, що хоч і не суперечить, проте й не ґрунтується на відповідних законодавчих положеннях. Так, визначення Державної судової адміністрації України як «органу в системі судової влади» вбачається не

достатньо конкретним, адже профільний Закон України від 07.07.2010 р. № 2453–VI [1] не розкриває ані склад такої «системи судової влади» (наприклад, на відміну від «судової системи України»), ані внутрішньосистемні зв'язки між її елементами.

Дещо нез'ясовним залишається й співвідношення цього статусу із конституційним принципом поділу державної влади – Державна судова адміністрація України, визначаючись як «орган в системі судової влади», тим самим цілком обґрунтовано відмежовується від законодавчої та виконавчої влади, але й не називається органом судової влади. Певною мірою можна погодитись і з Р.О. Куйбідою, який, виходячи з принципу розподілу влади, вважає, що «судові та управлінські функції не доцільно поєднувати в межах судової влади» [3, с.172–173]. З цього приводу слід заперечити проти прийнятності віднесення Державної судової адміністрації до органів судової влади [4, с.17; 5, с.6], адже Державна судова адміністрація України виступає суто адміністративним органом і не є носієм судової влади, що робить її віднесення до «системи судової влади» досить умовним. Таким чином, Державна судова адміністрація України, об'єктивно уособлюючи самостійну державно-владну інституцію, де-факто перебуває поза межами системи органів державної влади. Певна річ, що у такому разі слід виходити з сучасних реалій державного будівництва, що допускають існування на рівні з органами законодавчої, виконавчої та судової влади й інших державних органів, до числа яких і має бути віднесена Державна судова адміністрація.

На нашу думку, зважаючи на відмінну природу та сутність основних повноважень судів і Державної судової адміністрації України, більш коректним постає визначення останньої не як «органу системи судової влади», а як допоміжного органу у системі судоустрою. Зазначимо, що судоустрій є більш широкою структурно-функціональною категорією ніж поняття судової влади чи судовою системи. Так, Р.В. Ігонін пропонує визначати судоустрій як «структурно-функціональну

організацію судової влади та органів держави, що забезпечують її функціонування (у широкому розумінні), які поєднані у певну впорядковану, системну категорію за допомогою правових взаємозв'язків» [6, с.18–19]. Поняття судоустрою змістовно охоплює і розрізняє безпосередньо органи судової влади та державні органи, що забезпечують їх діяльність, одним із яких й виступає Державна судова адміністрація. Отже, узагальнюючи вищевикладене, пропонуємо визначати Державну судову адміністрацію України як орган державної влади у системі судоустрою, уповноважений здійснювати забезпечення діяльності судів та інших органів у системі судоустрою України. Таке розуміння статусу Державної судової адміністрації України має бути закріплено і на законодавчому рівні, оскільки в найбільшій мірі відповідає її сутності, узгоджується із покладеними повноваженнями та вписується в існуючу модель організації державної влади.

Відмітимо, що чинне адміністративно-правове регулювання виявляє неузгодженість призначення (мети) та конкретних повноважень Державної судової адміністрації України. Так, метою діяльності Державної судової адміністрації України згідно ч.1 ст.145 Закону України від 07.07.2010 р. № 2453–VI [1] можна визначити саме організаційне забезпечення діяльності органів судової влади, згідно п.1 Положення від 22.10.2010 р. [2] – створення належних умов функціонування судів і діяльності суддів, а на думку О.В. Красноборова – «формування і практична реалізація державної політики у сфері організаційного забезпечення діяльності судів в Україні» [7, с.9]. Вважаємо, що усе вищевикладене охоплює лише один, хоч і основний напрямок функціонування Державної судової адміністрації України, адже крім організаційного забезпечення судів вона також бере участь в їх формуванні та забезпеченні діяльності Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, Національної школи суддів України та органів суддівського самоврядування. З огляду на це доцільним постає законодавче закріплення

узагальненої мети діяльності Державної судової адміністрації України як забезпечення належних умов діяльності судів загальної юрисдикції та інших органів у системі судоустрою України.

Конкретні повноваження Державної судової адміністрації України може бути визначені тільки законом, у чому нами вбачається важлива гарантія раціонального використання потенціалу Державної судової адміністрації України виключно лише у напрямку забезпечення діяльності судів та інших органів у сфері судоустрою України. При цьому, Р.І. Кирилюком виокремлюються такі види діяльності Державної судової адміністрації України як «фінансово-бюджетна; організаційно-забезпечувальна; кадрова; інформаційно-аналітична; контрольна; дотримання режиму державної таємниці; розгляд звернень громадян» [8, с.30]. Разом із тим, така класифікація функцій Державної судової адміністрації України вбачається дещо неповною, наприклад, не називаючи її установчо-нормативну діяльність, а дотримання режиму державної таємниці доречно розглядати в контексті її організаційно-забезпечувальної діяльності. Зважаючи на таке розмаїття і відмінності у функціях та повноваженнях Державної судової адміністрації України, насамперед необхідно виділяти зовнішній та внутрішній напрямки її діяльності залежно від спрямованості її організаційно-розпорядчого впливу. Отже, в рамках зовнішнього напрямку організаційно-розпорядчої діяльності Державної судової адміністрації України пропонуємо виділяти організаційну, кадрову, довідково-аналітичну, установчо-нормативну, контрольну та матеріально-фінансову функції.

І одразу як недолік адміністративно-правового регулювання організаційних й інших повноважень Державної судової адміністрації України слід вказати нормативну визначеність її компетенції лише в частині забезпечення діяльності судів загальної юрисдикції, безпосередньо не регламентуючи яким саме чином мають «забезпечуватись належні умови діяльності» Вищої кваліфікаційної комісії

суддів України, Національної школи суддів України та органів суддівського самоврядування, що так само є одним із повноважень Державної судової адміністрації України як за п.2 ч.1 ст.146 Закону України від 07.07.2010 р. № 2453–VI [1]. З огляду на це з метою гарантування діяльності вказаних органів у системі судоустрою України актуалізується законодавче врегулювання хоча би основних напрямків такого забезпечення Державної судової адміністрації України – організація, підготовка та планування роботи, інформаційне забезпечення, надання матеріально-технічних і фінансових ресурсів тощо.

Відмітимо, що Державна судова адміністрація України відіграє важливу роль у технічному оснащенні, зокрема комп'ютеризації, судів, що має безпосереднє відношення до оптимізації й прискорення їх діяльності, а організація роботи служби судових розпорядників становить гарантію додержання встановлених правил під час судових засідань й належного здійснення судочинства. Крім того, Державна судова адміністрація України опікується й питаннями забезпечення функціонування автоматизованої системи документообігу в судах (п.8 ч.1 ст.146 Закону України від 07.07.2010 р. № 2453–VI [1]), що не тільки є прогресивним кроком до зберігання та обігу процесуальної документації, але й становить істотну гарантію об'єктивного та неупередженого розподілу справ між суддями. Такі повноваження Державної судової адміністрації України пов'язані з реалізацією державної політики у сфері судоустрою і передбачають вжиття односторонніх державно-владних заходів щодо впровадження та використання даних автоматизованих систем. Державна судова адміністрація України покладає на суди (хоча вони їй прямо і не підпорядковані в організаційному плані) відповідні обов'язки із дотримання встановленого нею режиму роботи автоматизованих систем. До речі, у цьому також виявляються й її установчо-нормативні функції, яка розробляє, погоджує та затверджує відповідні адміністративно-правові акти.

При цьому, констатуємо, що ця та інша організаційно-розпорядча діяльність Державної судової адміністрації України щодо судів не забезпечується відповідними механізмами примусового впливу на них з метою спонукання до виконання рішень Державної судової адміністрації України. З одного боку, незалежність судів є одним із основних принципів їх організації та функціонування, що не повинно допускати вплив на них навіть з боку Державної судової адміністрації України. З іншого боку, належним постає встановлення та врегулювання процесуальних питань звернення Державної судової адміністрації України до органів суддівського самоврядування з метою забезпечення повного та своєчасного виконання її законних рішень всіма судами загальної юрисдикції.

Те ж саме стосується й контрольних повноважень Державної судової адміністрації України, яка має контролювати в судах стан діловодства і збереження державної таємниці як за пп.6, 30 п.4 Положення від 22.10.2010 р. [2]. На сьогодні ж ані на законодавчому, ані на підзаконному рівні особливості здійснення зазначених контрольних повноважень Державної судової адміністрації не регламентуються. Відсутність же в неї можливості вимагати обов'язкового усунення виявлених недоліків чи застосовувати заходи відповідальності до суддів і працівників апарату суду свідчить про не стільки контрольних, як наглядовий характер даних повноважень.

Кадрові повноваження Державної судової адміністрації України стосується як кадрового формування апарату судів, так і питань комплектування судів загальної юрисдикції судьями, зокрема згідно пп.16 п.4 її Положення від 22.10.2010 р. [2] Державна судова адміністрація України визначає кількість суддів у суді загальної юрисдикції за поданням Міністра юстиції України на підставі пропозиції голови відповідного Вищого спеціалізованого суду. Зазначений механізм забезпечує узгоджену участь різних суб'єктів у визначенні кількості суддів у судах, що має сприяти прийняттю об'єктивного й обґрунтованого

рішення з цього приводу. Доцільність уповноваження саме Державної судової адміністрації України приймати рішення щодо кількості суддів у судах зумовлюється іншими її повноваженнями по організації ведення судової статистики, вивченню практики організації діяльності судів та контролю за використанням бюджетних коштів і матеріальних ресурсів у судах, що дозволяє їй враховувати навантаження суду та його матеріально-фінансові умови. Однак, зважаючи на важливість і одночасно складність механізму визначення кількості суддів у судах, пропонуємо дещо деталізувати її адміністративно-правове регулювання, що має також визначити процедуру і строки визначення кількості суддів у судах, можливість Державної судової адміністрації України відхилити подання Міністра юстиції України тощо.

Державна судова адміністрація України є одним із основних суб'єктів адміністративно-правових відносин з приводу кадрового забезпечення апарату судів, що зокрема передбачає здійснення замовлення на підготовку відповідних спеціалістів, створення системи підвищення кваліфікації, затвердження структури і штатної чисельності апарату судів, призначення та звільнення їх керівників, застосування до них заохочення та дисциплінарні стягнення. Передача повноважень із кадрової організації апарату суду від голови суду до Державної судової адміністрації України Законом України від 07.07.2010 р. № 2453-VI [1] покликана мінімізувати виконання професійними судьями адміністративних повноважень, сприяти налагодженню ділових відносин між керівництвом суду і керівництвом його апарату, забезпечити одноманітність організації та підвищити ефективність роботи апарату судів. При цьому, зважаючи на організаційну та функціональну цілісність суду та його апарату, позитивним вбачається збереження обмеженої участі голови суду у вирішенні кадрових питань в апараті суду шляхом внесення відповідних подань чи погодження рішень Державної судової адміністрації України. У той же час, цілком обґрунтованим буде

надання останній у разі виявлення порушень в організації та роботі апарату суду можливості також і самостійно застосовувати до його керівництва заохочення чи дисциплінарні стягнення.

У компетенції Державної судової адміністрації України окремо слід виділяти її матеріально-фінансові повноваження. Так, відповідно до ч.2 ст.142 Закону України від 07.07.2010 р. № 2453-VI [1] Державна судова адміністрація України здійснює функції головного розпорядника коштів Державного бюджету України щодо фінансового забезпечення діяльності місцевих і апеляційних судів, Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, Національної школи суддів України та органів суддівського самоврядування. Як на нас, виконання функцій головного розпорядника бюджетних коштів самим Верховним Судом України та вищими спеціалізованими судами (ч.2 ст.142 Закону України від 07.07.2010 р.) головною мірою зумовлюється традиційним наданням названим судам особливого статусу в судовій системі України. У дійсності ж після судової реформи Верховний Суд України та вищі спеціалізовані суди в організаційному плані не можуть вважатись вищими відносно інших судів та є звичайними органами судової влади з перегляду відповідних судових рішень. У свою чергу, Державна судова адміністрація України більше вже не належить до виконавчої влади і підзвітна з'їзду суддів України, що знімає проблему можливого неправомірного впливу на діяльність вищих судових органів. Відтак, вважаємо цілком прийнятним покладення на Державну судову адміністрацію України функцій головного розпорядника бюджетних коштів щодо всіх судів загальної юрисдикції. Це також сприятиме виконанню Державною судовою адміністрацією України інших її матеріально-технічних повноважень відносно судів загальної юрисдикції, зокрема по організації та фінансуванню будівництва і ремонту їх будинків і приміщень.

Зазначимо, що матеріально-технічні повноваження Державної судової адміністрації

України також полягають у матеріальному і соціальному забезпеченні працівників апарату судів (пп.19 п.4 Положення від 22.10.2010 р. [2]), медичному обслуговуванні та санаторно-курортному лікуванні суддів та працівників апарату судів (пп.25 п.4 Положення від 22.10.2010 р.). Разом із тим, як істотну прогалину чинного адміністративно-правового регулювання зауважимо, що порівняно з п.21 п.4 попереднього Положення, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 14.01.2009 р. № 14 [9], сьогодні на Державну судову адміністрацію України прямо вже не покладається матеріальне і соціальне забезпечення суддів. При цьому, згідно пп.11 п.5 Положення від 05.04.2011 р. [10] соціальне (але не матеріальне) забезпечення суддів покладено на територіальні управління Державної судової адміністрації України, що вказує на певне розходження повноважень самої Державної судової адміністрації України та її територіальних управлінь. Наголосимо, що матеріальне і соціальне забезпечення суддів є однією з ключових гарантій самостійності судів і незалежності суддів, відповідно до чого адміністративним законодавством має закріплюватись і деталізуватись повноваження Державної судової адміністрації здійснювати таке забезпечення не тільки щодо працівників апарату судів, але й суддів.

Вищеназване матеріальне, соціальне та фінансове забезпечення здійснюється Державною судовою адміністрацією України й відносно своїх працівників. Загалом же у внутрішньому напрямку діяльності Державна судова адміністрація України крім матеріально-соціальної реалізує також й організаційну та контрольну функції. Подібно до цього О.В. Красноборов виділяє методико-інформаційні, контрольні та соціально-побутові функції внутрішньо-організаційного напрямку діяльності Державної судової адміністрації України [11]. Такі внутрішньо організаційні відносини мають суто управлінську природу, є вертикальними та субординаційними, переважно складаються між Державною судовою адміністрацією України та її територіальними

управліннями чи окремими працівниками. Організаційно-розпорядчі відносини у Державній судовій адміністрації України можуть виникати і з громадянами з приводу розгляду їх звернень.

Основу адміністративно-правового регулювання внутрішніх повноважень Державної судової адміністрації України крім загальних норм Закону України від 07.07.2010 р. № 2453–VI [1] також складає її Положення від 22.10.2010 р. [2] і Положення про територіальні управління Державної судової адміністрації, затверджене її Наказом від 05.04.2011 р. № 82 [10].

Специфікою вищевказаних адміністративно-правових засад виступає переважно загальний характер визначення внутрішньо організаційних повноважень Державної судової адміністрації України, що є усталеним підходом до регулювання внутрішніх адміністративних повноважень всіх органів державної влади. Так, відповідно до пп.20, 24, 30 п.4 Положення від 22.10.2010 р. [2] на Державну судову адміністрацію України покладається організація та контроль діяльності своїх територіальних управлінь. Під вказаним слід розуміти, що Державна судова адміністрація України в особі її Голови затверджує положення про територіальні управління, їх структуру і штатний розпис, призначає та звільняє начальника територіальних управлінь і їх заступників, встановлює посадові оклади працівників Державної судової адміністрації України, визначає їх службові обов'язки, застосовує заохочення та дисциплінарні стягнення, вирішує інші організаційні питання. При цьому, необхідним компонентом контролю й забезпечення узгодженості, законності та ефективності діяльності територіальних управлінь вбачається передбачене пп.3 п.5 Положення від 22.10.2010 р. [2] право Державної судової адміністрації України скасовувати акти її територіальних управлінь в разі їх невідповідності законодавству та рішенням Державної судової адміністрації.

Зазначимо, що в контексті розвитку адміністративно-правових засад організації Державної судової адміністрації О.В. Красноборовим [7, с.15] і А.М. Хливнюк [4, с.15] констатується доцільність прийняття профільного Закону України «Про Державну судову адміністрацію України». Вважаємо, що прийняття такого окремого закону само по собі не має бути самоціллю й не є єдиною можливим шляхом вдосконалення її правового регулювання.

Таким чином, більш оптимальною постає деталізація існуючих законодавчих положень, розширення предмету законодавчого регулювання і вже потім приведення у відповідність із ним відповідних підзаконних актів. Комплексність законодавчого регулювання організації та діяльності Державної судової адміністрації України повинна передбачати послідовне визначення її статусу, принципів і гарантій діяльності, мети та функцій, повноважень і прав, засад відносин з іншими органами публічної влади й органами суддівського самоврядування, структури, компетенції та засад відповідальності керівництва, системи територіальних управлінь, їх повноважень та організації діяльності. Вказане сприятиме узгодженості й стабільності адміністративно-правових основ Державної судової адміністрації України і, як наслідок, підвищенню ефективності забезпечення нею діяльності судів й інших органів у системі судоустрою України.

Таким чином, більш оптимальною постає деталізація існуючих законодавчих положень, розширення предмету законодавчого регулювання і вже потім приведення у відповідність із ним відповідних підзаконних актів. Комплексність законодавчого регулювання організації та діяльності Державної судової адміністрації України повинна передбачати послідовне визначення її статусу, принципів і гарантій діяльності, мети та функцій, повноважень і прав, засад відносин з іншими органами публічної влади й органами суддівського самоврядування, структури, компетенції та засад відповідальності керівництва, системи територіальних управлінь, їх повноважень та організації діяльності. Вказане сприятиме узгодженості й стабільності адміністративно-правових основ Державної судової адміністрації України і, як наслідок, підвищенню ефективності забезпечення нею діяльності судів й інших органів у системі судоустрою України.

ЛІТЕРАТУРА

1. Закон України «Про судоустрій і статус суддів» : від 07.07.2010 р., № 2453–VI // Офіційний вісник України. – 2010. – № 55/1. – Ст. 1900.
2. Рішення Ради суддів України «Положення про Державну судову адміністрацію України» : від 22.10.2010 р., № 12 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://court.gov.ua/dsa>.
3. Куйбіда Р. О. Організація і розвиток сучасної судової системи України: дис. ... кандидата юрид. наук : спец. 12.00.10 / Куйбіда Роман Олексійович ; Академія адвокатури України. – К., 2006. – 215 арк.

4. Хливнюк А. М. Правовий статус Державної судової адміністрації України : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.10 / А. М. Хливнюк ; Академія адвокатури України. – К., 2009. – 20 с.

5. Онопенко В. Про основні тенденції здійснення правосуддя, причини кризових явищ у вітчизняному судочинстві та засади реформування судової системи України / В. Онопенко // Судоустрій та судочинство в Україні. – 2007. – № 1. – С. 5–9.

6. Ігонін Руслан. Місце і роль суду в системі судоустрою України / Руслан Ігонін // Юридична Україна. – 2011. – № 3 (99). – С. 17–21.

7. Красноборов О. В. Адміністративно-правові засади діяльності Державної судової адміністрації України : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.07 / О. В. Красноборов ; Харк. нац. ун-т внутрішніх справ. – Х., 2010. – 19 с.

8. Кирилюк Р. І. Види забезпечувальної діяльності Державної судової адміністрації України / Р. І. Кирилюк // Вісник Верховного Суду України. – 2011. – № 12 (136). – С. 28–32.

9. Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Положення про Державну судову адміністрацію України» : від 14.01.2009 р., № 14 // Офіційний вісник України. – 2009. – № 3. – Ст. 87.

10. Наказ Державної судової адміністрації України «Положення про територіальні управління Державної судової адміністрації України» : від 05.04.2011 р., № 82 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://court.gov.ua/tu03/rozdil3/polozennya>.

11. Красноборов О. В. Повноваження Державної судової адміністрації України: питання сьогодення / О. В. Красноборов // Вісник Харківськ. нац. ун-ту внутр. справ. – 2008. – Вип. 40. – С. 194–201.

Борко А. Л. Адміністративно-правове регулювання статусу і повноважень Державної судової адміністрації України / А. Л. Борко // Форум права. – 2013. – № 3. – С. 53–59 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/FP_index.htm_2013_3_11.pdf

Виконано аналіз теоретичних положень і адміністративно-правових засад формування і функціонування Державної судової адміністрації України, визначено її статус, функції і повноваження, а також запропоновано напрямки вдосконалення правового забезпечення організації діяльності Державної судової адміністрації України.

Борко А.Л. Административно-правовое регулирование статуса и полномочий Государственной судебной администрации Украины

Выполнен анализ теоретических положений и административно-правовых основ формирования и функционирования Государственной судебной администрации Украины, определены ее статус, функции и полномочия, а также предложены направления совершенствования правового обеспечения организации деятельности Государственной судебной администрации Украины.

Borko A.L. Administrative-Legal Regulation of the Status and Powers of the State Judicial Administration of Ukraine

The analysis of theoretical positions and administrative-legal bases of the formation and functioning the State Judicial Administration of Ukraine is made; also it was determined its status, functions and powers, as well as substantiated directions of improving legal regulation of organization of activity the State Judicial Administration of Ukraine.